

Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks olv. Mariss Jansons

zo 3 nov 2019 / Grote podia / Koningin Elisabethzaal

20 uur / pauze 20.55 uur / einde 22 uur
inleiding Francis Maes / 19.15 uur / Okapizaal 1

in copresentatie met Antwerp Symphony Orchestra

2019-2020 internationaal symfonisch

Youth Orchestra Flanders
olv. Stéphane Denève
vr 30 aug 2019 (Blauwe zaal)

Wiener Symphoniker
olv. Philippe Jordan
do 3 okt 2019 (Koningin Elisabethzaal)

Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks
olv. Mariss Jansons
zo 3 nov 2019 (Koningin Elisabethzaal)

Belgian National Orchestra, Octopus
& Brussels Chamber Choir
olv. Hugh Wolff
vr 8 nov 2019 (Blauwe zaal)

Chineke! Orchestra
olv. Kevin John Edusei
za 16 nov 2019 (Blauwe zaal)

Filarmonica della Scala
olv. Riccardo Chailly
do 23 jan 2020 (Koningin Elisabethzaal)

City of Birmingham Symphony Orchestra
olv. Mirga Gražinytė-Tyla
zo 22 mrt 2020 (Koningin Elisabethzaal)

San Francisco Symphony
olv. Michael Tilson Thomas
do 2 apr 2020 (Koningin Elisabethzaal)

Winnipeg Symphony Orchestra
olv. Daniel Raikin
do 7 mei 2020 (Blauwe zaal)

Mahler Chamber Orchestra
olv. Leif Ove-Andsnes piano
wo 20 mei 2020 (Blauwe zaal)

Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks

Mariss Jansons muzikale leiding

Diana Damrau sopraan

Richard Strauss (1864-1949)

Vier Symphonische Zwischenspiele
uit 'Intermezzo', TrV246, opus 72

24'

Vier letzte Lieder

Frühling
September
Beim Schlafengehen
Im Abendrot

25'

pauze

Johannes Brahms (1833-1897)

Symfonie nr 4 in e, opus 98
Allegro non troppo
Andante moderato
Allegro giocoso
Allegro energico e passionato

40'

Gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via
desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling / concert /
tentoonstelling van uw keuze.

Concertvleugels Met bijzondere dank aan Ortwin
Moreau voor het stemmen en het onderhoud van de
concertvleugels van deSingel
Moreau Pianoservice / Kapucinessenstraat 32 / 2000
Antwerpen / +32 (0)486 83 63 98
moreau-pianoservice.be

Dit concert wordt live uitgezonden door Klara.

Johannes Brahms in zijn bibliotheek © Gesellschaft der Musikfreunde Wien

Twee monumenten in de late stijl: Brahms' Vierde Symfonie en Strauss' Vier letzte Lieder

De twee hoofdwerken in het programma zijn voorbeelden van wat critici doorgaans 'late stijl' noemen. Edward Said, een van de grote theoretici van het begrip, karakteriseert haar als de stijl van kunstenaar op het einde van artistiek traject, "volledig bewust, vol herinnering, maar ook erg op de hoogte van het heden". **Brahms' Vierde Symfonie** uit 1884-85 wordt algemeen gerekend tot het begin van zijn late stijl. 'Vier letzte Lieder' van Strauss vormen zelfs letterlijk de laatste compositie van Strauss - op een enkel lied (Malven) na. Hij zou de première op 22 mei 1950 door sopraan Kirsten Flagstad onder leiding van Wilhelm Furtwängler in de Royal Albert Hall in Londen niet meer meemaken.

De term 'late stijl' is om twee redenen toepasselijk op Brahms' Vierde Symfonie. Aan de ene kant schreef hij haar in een sterk veranderende context. De cultuur die zijn oeuvre had gedragen ging onherroepelijk verloren. In het Wenen waarin Brahms leefde en werkte uitte die verandering zich in de politieke nederlaag van het liberalisme. Die ontwikkeling had voor Brahms gevolgen omdat de ideologie en de bijbehorende sociale klasse de voedingsbodem waren geweest van zijn kunst. Brahms componeerde voor het middenklasse 'Bildungsbürgertum', dat zich maatschappelijk uitte in de Weense liberale kringen. Wanneer de waarden van het liberalisme onder druk kwamen te staan, groef Brahms zich des te meer in. Dit is meteen ook de tweede reden waarom de Vierde Symfonie als een laat werk kan doorgaan. Brahms trok zich niets meer aan van de genreverwachtingen die het publiek en de opinieleiders koesterden bij het beluisteren van een symfonie. Zijn tegenstanders hadden hem vaak genoeg verweten geen ware symfonische stijl te beoefenen, maar de geest van kamermuziek toe te passen op een groot orkest. Kamermuziek en symfonische muziek deelden dezelfde sociale ruimte in het Wenen van de late negentiende eeuw. Toch bleven critici hen beschrijven als tegengestelden. Kamermuziek was volgens hen de kunst van een kleine maatschappelijke elite, een intellectueel onderonsje van

hoog opgeleide gelijkgestemden. De symfonie daarentegen moest het brede publiek aanspreken. De tegenstanders van de liberale cultuur grepen de symfonie aan als een medium van directe gevoelsuitdrukking en de aspiraties van de massa. In de Vierde Symfonie deed Brahms geen inspanning meer om die kritiek te counteren. Hij ging resoluut voor zijn persoonlijk concept van wat een symfonie kon zijn.

Het persoonlijke van dat concept is vaak besproken en becommentarieerd. Het **eerste deel** is een superieur voorbeeld van Brahms' vermogen tot gesofisticeerde vormgeving. Het is een ultiem voorbeeld van wat Arnold Schönberg later "ontwikkende variatie" zou gaan noemen. Uit een kleine kiemcel ontwikkelt Brahms een vorm die ontstaat door voortdurende manipulaties van de basisidee. De vormgeving combineert een stringente logica met een vloeiende beweeglijkheid. De fijnste gevoelsschakeringen gaan naadloos in elkaar over.

Het **tweede deel** is een indringend Andante moderato, dat muzikaal wordt gekenmerkt door de fantasievolle combinatie van de toonaarden E-groot met E-klein en zijn frygische variant. Op die manier schakelt Brahms een verwijzing in naar een oude kerktoonard en schept hij de indruk van een muziek die anders is, vreemd, onverwacht. De kerktoonard lijkt het stuk in een afgezonderde muzikale ruimte te plaatsen. De invloedrijke kritiek van Gustav Dömpke preeste de dwingende climaxopbouw in het stuk, maar plaatste een kanttekening bij wat hij het harmonische parfum noemde. De opeenstapeling van onverwachte harmonieën vond hij in tegenspraak met de monumentaliteit die een symfonie behoort uit te stralen: "een harmonie zoals deze behoort misschien tot de kenmerken van een persoonlijke smaak, die openstaan voor discussie af en toe. In een symfonie van Beethoven staat niets ter discussie en zal het nooit zijn."

Het **derde deel** is geen scherzo in de traditionele betekenis, maar vervult wel een vergelijkbare functie. De toevoeging van de triangel onderlijnt de exuberantie en de geestdrift die uit de muziek spreekt.

In de **finale** laat Brahms elke referentie naar de symfonische traditie los. Aangespoord door de beroemde

chaconne voor vioolsolo van Bach, besloot hij de symfonie te eindigen met een compositie in de oude vorm van de chaconne of passacaglia. Hij had zijn kring getrouwen, onder wie Clara Schumann, geraadpleegd over de haalbaarheid van het idee. Zij raadden hem aan om de passacaglia als een onafhankelijke compositie uit te geven en de symfonie op een gewone manier te besluiten. Zoals meestal deed Brahms het tegengestelde van wat zij adviseerden. Historisch heeft de idee van een passacaglia als finale zijn recht. In het oude barokke theater stond hij symbool voor het herstel en de viering van de sociale orde. Die connotatie speelde bij Brahms wellicht geen rol, maar de strenge wetmatigheid van de vorm verleent de finale wel een extra gevoel van autoriteit.

Richard Strauss werd lange tijd geëerd en verguisd als een virtuoze componist die diepgang wel eens durfde op te offeren aan uiterlijk raffinement. Ondertussen weten we dat zijn artistieke ontwikkeling gevoed werd door een privaat filosofisch programma. Hij zou muziek ontdoen van de metafysische verwachtingen die zij sinds Wagners omarming van de filosofie van Schopenhauer had meegekregen. In zijn indrukwekkende symfonische gedichten componeerde Strauss zijn filosofische twijfels over wezen en doel van de muziek voor het eerst uit. Zijn opera's vanaf 'Der Rosenkavalier' vormen een nieuwe etappe in zijn zoektocht om muziek dicht bij het leven en de directe menselijke ervaring te brengen. De lichte opera 'Intermezzo' is een stap in dat traject. Strauss wilde uitproberen of hij de Offenbach van de twintigste eeuw kon worden. 'Intermezzo' is een bourgeois komedie met symfonische tussenspelen. De plot is enigszins autobiografisch: een vrouw verdenkt haar man van ontrouw. Het blijkt een misverstand en alles komt goed. 'Intermezzo' beklemtoont het alledaagse. Door de vocale stijl van een kameropera hoort het eerder thuis in het theater dan in een operahuis, ware het niet voor de briljante orkestrale fantasie die Strauss in de symfonische tussenspelen tentoonspreidt.

Strauss achtte zijn levenswerk beëindigd met de compositie van de opera 'Capriccio' in 1941. Wat nog volgde, waren voor hem weinig meer dan vingeroefeningen zonder

Richard Strauss aan zijn schrijftafel in Garmisch, 1949 © Dr. Franz en Alice Strauss

betekenis voor de geschiedenis van de muziek. Desondanks voegde hij in 1948 vier liederen aan zijn oeuvre toe die algemeen worden gerekend tot de hoogtepunten van zijn werk. De titel **'Vier letzte Lieder'** stamt niet van Strauss, maar van de uitgever Boosey and Hawkes. Strauss concipieerde de liederen meteen voor sopraan en orkest. Beiden zijn zozeer met elkaar vervlochten, dat sommige commentatoren zelfs spreken van een orkestwerk met een obligate vocale partij.

Strauss heeft zelf geen volgorde vastgelegd. Zowel de première als de publicatie volgden niet de volgorde waarin de liederen zijn gecomponeerd. Het lied 'Im Abendrot' componeerde Strauss het eerst, maar in de praktijk wordt het meestal als laatste lied gezongen. Die keuze ligt voor de hand en heeft alles te maken met de beroemde slotzin van het gedicht van Joseph von Eichendorff: "ist dies vielleicht der Tod?" ("is dit misschien de dood?") Weinig andere muziek ademt zo indringend de sfeer van afscheid en berusting aan einde van het leven.

De drie andere teksten waren ontleend aan een recente publicatie van Herman Hesse. In 1947 ontmoetten beide kunstenaars elkaar in Lugano. Eerder had Hesse een ontmoeting met Strauss nog afgewezen omwille van zijn connectie met het naziregime. Of Strauss de vier liederen als een cyclus zag is niet geweten. De titelpagina bundelt enkel de drie Hesse-liederen samen. Desondanks is 'Im Abendrot' de perfecte bekroning van vier liederen over de aanvaarding van de dood. Voor de atheïst die Strauss was, bood de dood niet meteen een vooruitzicht op een spiritueel overleven. Toch is de toon van de liederen niet pessimistisch, maar waardig en zelfs dankbaar. Het gezang van de twee leeuweriken dat Eichendorff aanhaalt en Strauss in tonen imiteert, klinkt als een waardige laatste groet aan het leven en de wereld.

Richard Strauss Vier letzte Lieder

Frühling

In dämmrigen Grüften
träumte ich lang
von deinen Bäumen und blauen Lüften,
Von deinem Duft und Vogelsang.

Nun liegst du erschlossen
In Gleiß und Zier
von Licht übergossen
wie ein Wunder vor mir.

Du kennst mich wieder,
du lockst mich zart,
es zittert durch all meine Glieder
deine selige Gegenwart!

Hermann Hesse (1877-1962)

September

Der Garten trauert,
kühl sinkt in die Blumen der Regen.
Der Sommer schauert
still seinem Ende entgegen.

Golden tropft Blatt um Blatt
nieder vom hohen Akazienbaum.
Sommer lächelt erstaunt und matt
in den sterbenden Gartentraum.

Lange noch bei den Rosen
bleibt er stehn, sehnt sich nach Ruh.
Langsam tut er
die müdgeword'nen Augen zu.

Hermann Hesse

Beim Schlafengehen

Nun der Tag mich müd' gemacht,
soll mein sehnliches Verlangen
freundlich die gestirnte Nacht
wie ein müdes Kind empfangen.

Hände, laßt von allem Tun,
Stirn, vergiß du alles Denken.
Alle meine Sinne nun
wollen sich in Schlummer senken.

Und die Seele, unbewacht,
will in freien Flügen schweben,
um im Zauberkreis der Nacht
tief und tausendfach zu leben.

Hermann Hesse

Im Abendrot

Wir sind durch Not und Freude
gegangen Hand in Hand;
vom Wandern ruhen wir
nun überm stillen Land.

Rings sich die Täler neigen,
es dunkelt schon die Luft.
Zwei Lerchen nur noch steigen
nachträumend in den Duft.

Tritt her und laß sie schwirren,
bald ist es Schlafenszeit.
Daß wir uns nicht verirren
in dieser Einsamkeit.

O weiter, stiller Friede!
So tief im Abendrot.
Wie sind wir wandermüde
Ist dies etwa der Tod?

Joseph von Eichendorff (1788-1857)

Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks

muzikale leiding

Mariss Jansons

1ste viool

Radoslaw Szulc
Anton Barakhovsky
Tobias Steymans
Thomas Reif
Julita Smolen
Michael Christians
Peter Riehm
Corinna Clauser-Falk
Franz Scheuerer
Michael Friedrich
Andrea Karpinski
Daniel Nodel
Marije Grevink
Nicola Birkhan
Karin Löffler
Anne Schoenholtz
Daniela Jung
Andrea Kim
Johanna Pichlmair

2de viool

Korbinian Altenberger
Jehye Lee
Heather Cottrell
Yi Li
Andreas Wohlmacher
Angela Koeppen
Nicolaus Richter de Vroe
Leopold Lercher
Key-Thomas Märkl
Bettina Bernklau
Valérie Gillard
Stephan Hoever
David van Dijk
Susanna Baumgartner
Celina Bäumer
Amelie Böckheler

altviool

Hermann Menninghaus
Benedict Hames
Andreas Marschik
Anja Kreynacke
Mathias Schessl
Inka Ameln
Klaus-Peter Werani
Christiane Hörr
Veronique Bastian
Giovanni Menna
Alice Marie Weber
German Tcakulov

cello

Lionel Cottet
Hanno Simons
Stefan Trauer
Eva-Christiane Lassmann
Jan Mischlich-Andresen
Uta Zenke
Jaka Stadler
Frederike Jehkul-Sadler
Samuel Lutzker
Katharina Jäckle

contrabas

Heinrich Braun
Philipp Stubenrauch
Wies de Boevé
Alexandra Scott
Frank Reinecke
Piotr Stefaniak
Teja Andresen
Lukas Richter
José Sebastian Trigo

fluit

Philippe Boucly
Henrik Wiese
Petra Schiessel
Natalie Schwaabe
Ivanna Ternay

hobo

Stefan Schilli
Ramón Ortega Quero
Emma Schied
Tobias Vogelmann

klarinet

Stefan Schilling
Christopher Corbett
Werner Mittelbach
Bettina Faiss

fagot

Eberhard Marschall
Marco Postinghel
Rainer Seidel
Susanne Sonntag

hoorn

Carsten Carey Duffin
Ursula Kepser
Thomas Ruh
Ralf Springmann
Norbert Dausacker
Francois Bastian

trompet

Hannes Läubin
Martin Angerer
Wolfgang Läubin
Thomas Kiechle
Herbert Zimmermann

trombone

Hansjörg Profanter
Thomas Horch
Uwe Schrodi
Lukas Gassner

tuba

Stefan Tischler

pauken

Stefan Reuter
Raymond Curfs

percussie

Markus Steckeler
Guido Marggrander
Christian Pilz

harp

Magdalena Hoffmann

piano

Lukas Maria Kuen

Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks

Niet lang nadat het Symfonieorkest van de Beierse Radio in 1949 werd opgericht door dirigent Eugen Jochum, maakten ze furore als een internationaal gewaardeerd orkest. Dat hebben ze deels te danken aan gedreven dirigenten als Rafael Kubelik, Sir Colin Davis en Lorin Maazel. Sinds 2003 is het chef-dirigent Mariss Jansons die de baton beroert. Naast het klassieke en het romantische oeuvre geeft het orkest veel aandacht aan hedendaags werk, in verbinding met de musica viva reeks, in 1945 opgericht door Karl Amadeus Hartmann. Vanaf het begin voerden ze werk uit van componisten als Igor Stravinsky en Darius Milhas. Later volgden Karlheinz Stockhausen, Mauricio Kagel, Luciano Berio en Peter Eötvös. Verschillende van deze componisten deelden ook het podium met het orkest. Daarnaast zijn er vele gastdirigenten geweest: maestri zoals Erich en Carlos Kleiber, Otto Klemperer, Leonard Bernstein, Georg Solti, Maria Giulini, Kurt Sanderling en recentelijk Bernard Haitink, Riccardo Muti, Esa-Pekka Salonen, Herbert Blomstedt, Daniel Harding, Yannick Nézet-Séguin, Sir Simon Rattle en Andris Nelsons. Het orkest speelde ongeveer overal in Duitsland en Europa, maar ook in Azië en Noord- en Zuid-Amerika. Sinds 2004 is het Symphonieorchester het huisorkest van het Lucerne Festival. Sinds 2001 maakt de Akademie des Symphonieorchesters des Bayerischen Rundfunks oa. een educatief programma voor jongeren dat ernaar streeft om hen voeling met klassieke muziek bij te brengen. Het

orkest wordt tot de top tien van de beste orkesten in de wereld gerekend. In 2018 kreeg het orkest in Japan de prijs voor beste concert toegewezen door de critici voor hun concert olv. Zubin Mehta. Het orkest heeft een rijke discografie op verschillende grote labels ingespeeld die meermaals in de prijzen zijn gevallen. Sinds 2009 nemen ze op voor het label BR-KLASSIK. Hun cd met de Dertiende Symfonie van Sjostakovitsj kreeg in 2006 de Grammy Award voor beste orkestopname en in 2018 kreeg hun opname van Mahlers Derde Symfonie de BBC Music Magazine Award voor cd van het jaar, beiden onder leiding van Jansons.

br-so.de

SYMPHONIEORCHESTER DES BAYERISCHEN RUNDFUNKS

Mariss Jansons

De Letse dirigent Mariss Jansons werd geboren in Riga, in 1943, als zoon van dirigent Arvids Jansons. Hij studeert met onderscheiding af aan het conservatorium van Leningrad en gaat dan in Wenen studeren onder Hans Swarowsky en vervolgens in Salzburg onder Herbert von Karajan. In 1971 wordt hij assistent van Evgeny Mravinsky bij de Filharmonie van Leningrad. Tot 1999 keert hij geregeld terug naar dit orkest, waar hij zijn eerste stappen zette als dirigent. Van 1979 tot 2000 is hij chef-dirigent van de Filharmonie van Oslo, dat hij omvormt tot een internationaal toporkest. Daarnaast is hij gastdirigent bij het London Philharmonic Orchestra (1992-1997) en

muziekdirecteur van het Pittsburgh Symphony Orchestra (1997-2004). Sinds 2003 zwaait Mariss Jansons de baton als chef-dirigent van het Symphonieorchester und Chor des Bayerischen Rundfunks (BRSO). Tussen 2004 en 2015 is hij ook nog eens chef-dirigent van het Koninklijk Concertgebouworkest van Amsterdam. Daarnaast werkt hij geregeld met de Berliner en Wiener Philharmoniker. In 2016 dirigeerde Jansons het beroemde nieuwjaarsconcert in Wenen voor de derde keer. Naast de Grammy Award in 2006 won hij met het Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks ook de ECHO-Klassik 'Orkest van het Jaar'-prijs in 2010. In 2013 won hij de Ernst-von-Siemens-Musikpreis, op wereldniveau een van de belangrijkste awards. In maart 2019 kreeg hij de Herbert von Karajan-Prijs op de Salzburger Osterfestspiele. En in oktober 2019 ontving hij de Duitse Opus Klassik Award, een lifetime achievement award voor buitengewone verdiensten in de wereld van de klassieke muziek.

Diana Damrau

De Duitse sopraan Diana Damrau studeerde onder meer in Salzburg bij Hanna Ludwig. Ze zette haar eerste stappen op de operaplanken in Würzburg, Mannheim en Frankfurt. Ze staat vooral bekend om haar vertolkingen van de Koningin van de Nacht in Mozarts 'Die Zauberflöte', in meer dan vijftien producties, onder andere in Wenen en Londen. Daarnaast vertolkte ze de titelrollen in 'Lucia di Lammermoor' van Donizetti, 'Manon' van Massenet en 'La Traviata' van

Verdi. Damrau is nauw verbonden met de Bayerische Staatsoper in München, waar ze naast bovenvermelde rollen ook aantrad in 'Les Contes d'Hoffmann' van Offenbach, 'Ariadne auf Naxos' en 'Die schweigsame Frau' van Richard Strauss en 'Rigoletto' van Verdi. Maar ook in de Metropolitan Opera te New York is ze thuis, waar ze haar signatuurrollen opvoerde terwijl die in HD uitgezonden werden in cinema's over heel de wereld. Naast het klassieke repertoire vertolkt Damrau ook hedendaagse muziek, die vaak speciaal voor haar gecomponeerd werd, zoals de hoofdrol in Iain Bells adaptatie van Hogarths 'A Harlot's Progress' (Theater an der Wien, 2013) of in '1984' van Lorin Maazel (Royal Opera House 2005). Daarnaast is ze ook een veelgevraagd liedvertolkster, samen met pianist Helmut Deutsch of met harpist Xavier de Maistre. Damrau werkt exclusief met platenlabel Warner/Erato, voorheen Virgin Classics. Haar debuut-cd 'Arie di Bravura' (2007) was een collectie aria's van Mozart en Salieri. In 2011 kreeg ze de ECHO-Klassik Preis voor haar cd met liederen van Strauss en in 2014 kreeg ze diezelfde prijs voor haar cd 'Forever'. In het seizoen 2018/19 was ze artiest in residentie in het Londense Barbican Centre, waar ze, naast een recital met Helmut Deutsch, optrad met het Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks en dirigent Mariss Jansons.

diana-damrau.com

binnenkort

the whisky tour

Solisten Antwerp Symphony Orchestra, HERMESensembles, I SOLISTI

Luc Brewaeys
Talisker

zo 17 nov 2019 / 14 uur
Atrium Koningin Elisabethzaal / gratis

abonnement
Whisky Tour-pas
€ 35 (alle prijscategorieën)

Antwerp Symphony Orchestra olv. Etienne Siebens & Filip Rathé

Annelies Van Parys
Symfonie nr 1 'Carillon'

Claude Debussy
Prélude à l'après-midi d'un faune
Rhapsodie voor klarinet en orkest

Luc Brewaeys
Symfonie nr 5 'Laphroaig'

zo 17 nov 2019 / 15.15 uur
Koningin Elisabethzaal
€ 29, 23, 17, 14 (basis) / € 12 (-30 jaar)

Symfonieorkest en studenten kamermuziek Koninklijk Conservatorium Antwerpen

Luc Brewaeys
Along the Shores of Lorn

werken van **Wim Henderickx, Luc Van Hove, Alain Craens, Mathias Coppens, Bram Van Camp en Steven Prengels**

di 19 nov 2019 / 20 uur
Blauwe zaal
€ 15 (basis) / € 10 (Vrienden Conservatorium Antwerpen & leden Peter Benoit Fonds)
gratis inleiding Piet Van Bockstal / 19.15 uur / Blauwe foyer

ChampdAction, HERMESensembles & I SOLISTI

olv. Ed Spanjaard

Luc Brewaeys
Black Rock Unfolding
Cardhu
Bowmore String Quartet nr 2
Knockando
OBAN

vr 22 nov 2019 / 20 uur
Blauwe zaal
€ 25 (basis) / € 20 (-25/65+) / € 10 (-19 jaar)
gratis inleiding Maarten Beirens / 19.15 uur / Blauwe foyer

Nobody is perfect! (Luc Brewaeys Sixty)

Een minitoonstelling over het leven en werk van Luc Brewaeys

wo 6 nov > wo 4 dec 2019
Inkomhal deSingel / gratis / open wo > zo 14 > 19 uur (bij voorstellingen tot 22 uur) gesloten ma, di

desingel.be
T +32 (0)3 248 28 28
Desguinlei 25
B-2018 Antwerpen

deSingel is een kunstinstituut van de Vlaamse Overheid

mediasponsors